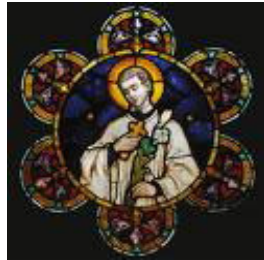

De Bijbel

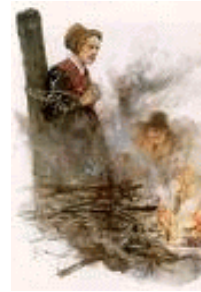
De Bijbelschrijvers hadden een verhaal te vertellen, hetwelk zij in de meeste gevallen goten in de vorm van mythen en metaforen. Waarom men dat deed en wat mythen zijn, wordt in brochure 499 besproken. Wanneer men hun verhaal als historische werkelijkheid gaat nemen, zoals de vroege christelijke kerk dat heeft gedaan, komt men voor onoverkomelijke problemen te staan. De Bijbelschrijvers hebben over de vernieuwing van de geest van de mens, dus de wedergeboorte of verlichting door de Geest van JHWH, geschreven in metaforen, zijnde het zogenoemde 'Christos-beginsel', dat in de mens tot leven dient te komen. De christelijke kerk heeft vanaf het begin de mythen en metaforen rond dit geestelijk ontwakingsproces opgevat alsof er een God-mens was geboren rond het jaar nul, die de Christus was. Deze mens zou volgens de christelijke kerk voor de zonden der mensen hebben betaald. Dit geloof der christelijke kerk berust echter op een 'geschiedenis' die nooit heeft plaatsgevonden. Er zijn geen historische bewijzen voorhanden. Waar het de Bijbel, met name het O.T. om gaat is, het geestelijk ontwaken van de mens, de besnijdenis des harten, zie Deut. 30:6, Jeremia 4:4, zodat wij een gezalfde, een nieuwe mens worden. Reeds in het oude Egypte waren er graven te zien waarop de letters KRST stonden geschreven, dat is Karast of Krist, dat is Gezalfde. De joodse en christelijke religie blijkt voor het grootste deel te wortelen in de oude Egyptische religie. Ook reeds in Egypte beschreef men de geestelijke ontwaking in mythen en metaforen. De christelijke kerk echter maakte van de mythen een historisch verhaal, dat in werkelijkheid niet had plaats gevonden. Het christendom had een voorloper, dat kan men duidelijk lezen in het Egyptische dodenboek. Alles wat in het N.T. beschreven is en toegedicht wordt aan Jezus en Zijn wonderen, is in de Egyptische geschriften reeds beschreven. Het christendom is deswege helemaal geen nieuwe religie en leverde geen nieuwe bijdrage aan de wereld. De christelijke kerk heeft vanaf het begin geprobeerd alle sporen uit te wissen die liepen naar het oude Egypte. Via

*Horus/Jezus Krist in
Levensbloem*

ketterverbrandingen, boekverbrandingen, vervalsingen, etc. heeft men het mythische verhaal van de Christos gewijzigd en dat tot een historisch feit proberen te maken. Christos werd omgevormd tot een God-mens, tot Jezus Christus.

Mythen zijn echter geen verzinsels, geen flauwekul, zoals veelal wordt gedacht. Mythe is wáre geschiedenis, maar dan in de vorm van inkleding. Mythe is menselijke ervaring, beleving, weergegeven in beeldspraak. Het was oudtijds de gewoonste zaak en veel gebruikte methode om het volk te onderwijzen door middel van mythen en metaforen. Het mysterie dat wij God of JHWH noemen kan **uitsluitend** in mythen worden beschreven, daar Hij een Geest is, onzichtbaar en evenwel werkelijkheid. Iets wat wij niet zien, zoals b.v. elektriciteit, kan men slechts omschrijven aan de

manifestaties, of d.m.v. metaforen. Wij mogen van de Godheid echter geen voorstellingen maken. Het Goddelijke, het verborgen werk van Zijn Geest in onze harten, kan eveneens op geen andere wijze worden beschreven dan in mythen, beeldspraak of metaforen. Wanneer men dat letterlijk zou willen doen, leidt dat tot afgoderij. Theologen zijn eeuwenlang bezig geweest om de Bijbel te ontmythologiseren, zoals zij dat noemen, dat is voor het publiek verstaanbaar te maken. Zij hadden niet in de gaten dat zij daardoor juist de Bijbel onverstaanbaar maakten. Wij dienen de mythen te laten voor wat ze zijn, om er de waarheid van te leren verstaan. De christelijke kerk maakte van Jezus een plaatsvervanger, een heilige die voor de zonden der mensen betaald had. Hierdoor nam men de eigen verantwoording der mensen weg. De mensen staarden zich blind op Jezus, om de ware deugd en lofprijs buiten zichzelf in Hem te zoeken. Het gaat er in de mythe juist om dat de méns zijn verantwoordelijkheid tegenover het verbond van JHWH en de schepping opneemt, zijn zonden belijdt, zijn oude leven aflegt, om door de Christus-kracht op te staan tot een nieuw leven. Dit is niet slechts in de christelijke religie een groot thema, maar ook in andere religies, namelijk dat het Goddelijke afdaalt in de mens, als zijnde het

Christus-beginsel. Wel moeten wij onderscheid maken dat er: a) Een waarachtig Goddelijk Christus-beginsel is, dat van JHWH tot ons komt. b) Ook dat er een imitatie-Christus-beginsel is, dat vanuit de mens zelf op verschillende manieren tot stand komt, waarbij de mens niet geheel en al aan zijn boze ik-geest sterft en als herboren opstaat. Wij zien dit o.a. in de Oosterse religies, maar ook in veel christelijke religies.

Zonne diensten

In de oude mythen nam men de zon tot symbool, die men zag als de bron van leven in ons zonnestelsel, als Vader-god. Zoals de fysieke zon was, op gelijke wijze was onze Schepper voor ons. Vandaar dat velen, die dit niet goed begrepen, overgingen tot de verering van de zon. Jezus nam men voor de 'Zon der gerechtigheid' (als Zoon van de Vader-god), die op 25 december geboren zou zijn, zoals de zon op die datum als nieuw geboren terugkeert. Dat werd het christelijke kerstfeest, zie brochure 494.

In en vanuit de natuur zagen de oude religies hoe de Schepper de mens zou vergoddelijken door middel van inwijding. Men zag dit dagelijks voor ogen in de zons op- en ondergang, in het afnemen en wassen van de maan, in de zonnewendes, in het sterven van zaden en ontkiemen, etc. Men wist wel dat niet de zon en de maan echte goden waren, maar slechts tot voorbeelden dienden, tot symbolen om er Gods werkwijze door af te beelden. Men zag in de natuurorde een sterven én een weer opnieuw opstaan. Juist dáár gaat het om in het vernieuwingsproces van ons mensen, om op symbolische wijze te sterven aan ons oude ik, en om nieuwe mensen te worden, gezalfden, dat is een christos te worden. Wij dienen ons te realiseren dat voor de ouden de natuur het enige boek was dat zij konden 'lezen'. De natuur was hun 'bijbel', het boek waarin zij lazen. In de natuur ontdekten zij de oorspronkelijke beelden en symbolen die overeenkwamen met het innerlijke vernieuwingsproces. De kerk heeft daartegenover Jezus tot

een persoonlijke Christus gemaakt in de evangeliën. Het gaat echter om persoonlijke ervaringen, zodat de Christus in de kribbe of beestenstal van ons hart wordt geboren. Niet dat wij daardoor een God worden, maar dat wij deel krijgen aan het Goddelijke, zodat wij ons leven JHWH toewijden in gehoorzaamheid aan Zijn verbond. Het Verbond is de Wet (de liefde van JHWH), dat is de Onderwijzing, waarin JHWH ons de door Hem gewilde leefwijze voorhoudt en aanbiedt. Dat vraagt aan ons om inwilliging. Zo niet, dan verwerpen wij Zijn liefde, en daarmee ons heil..

Het waren de kerkvaders, met name Augustinus, die wisten dat de Christelijke religie geen unieke nieuwe religie was. Hij schreef dat deze religie er al was sinds het begin der wereld. Ook de leer van de drie-eenheid had Augustinus overgenomen van de heidense filosoof Plotinus. Verder schreef de kerkvader Eusebius (260 - 340 na Christus) dat de leer van Jezus niet nieuw was, maar ontstaan was vanuit natuurlijke inzichten van de menselijke geest. De kerkvader Justinus Martyr schreef dat het nieuwe christendom op geen enkele wijze verschilde van het oude heidendom. *"Jezus die uit een maagd geboren werd, stierf en weer opstond, wil niet meer zeggen dan wat heidenen zeggen over de zonen van Jupiter"*, aldus Martyr.

In de tijd vóór Christus geloofde men dat de komst van Christus zich voltrok in het leven van een ieder die zich daartoe openstelde. Dat voltrok zich volgens hen op gelijke wijze zoals men dat in de natuur zag gebeuren. Lange tijd daarna horen wij mystici hetzelfde zeggen, o.a. meester Eckehart (1260-1327), n.l. dat Christus niet per se een historisch persoon behoefde te zijn, maar veelmeer de collectieve ziel der mensheid. Het gaat dan ook om de verlichting van ons 'derde oog', de 'besnijdenis des harten'. Origenes was tegen een letterlijke interpretatie van de Schrift.

Hij was voor reïncarnatie, karma en universele verlossing. Hij zei dat een letterlijke uitleg van een gekruisigde Christus, een leer is die slechts geschikt is voor kinderen in het geloof. Het huidige christendom dat Jezus als plaatsvervanger en betaalmeeester

ziet, is in de ogen van deze kerkvaders dus wel heel ver bezijden de werkelijkheid.

Christenen werden in de 4e eeuw opgehitst door hun leiders om de eeuwenoude en wereldberoemde bibliotheek te Alexandrië in brand te steken. Er zijn toen ongeveer 700.000 belangrijke en onvervangbare boekrollen verbrand. Bijna alle kennis der ouden over religie, astrologie, astronomie, filosofie, wiskunde, geneeskunde, etc. werd toen door het vuur in de as gelegd. De waarheid dat de evangeliën van het N.T. versies zijn van oude drama's van de dood en opstanding van de zonnegod Osiris/Horus moest eens en voorgoed verbannen worden via verbranding. Er zijn nog Egyptische geschriften waarin aldaar een Jezus-figuur was, die een zekere Lazarus als vriend had in een Egyptisch Bethanië, en hem opwekte uit de doden, waarbij zijn zusters Martha en Maria aanwezig waren. In Luxor staat een tempel waar een afbeelding uit 1300 v. Christus in te zien is waarop engelen de komst van een goddelijk wezen aankondigen aan herders. De engel Gabriël kondigt er een jonge vrouw (Het Hebreeuwse alma = jonge vrouw, niet maagd) aan dat zij de moeder van de Christus zal worden. En er zijn drie wijzen bij de geboorte van het kind aanwezig, die voor hem knielen. Het zogenaamde 'kerstverhaal' was dus reeds lang voordien bekend in Egypte.

De ster in het Oosten is Sirius, als morgenster van het oude Egypte, die de geboorte van Horus aankondigde. Horus werd in de Eridanus (Jordaan) gedoopt door Anup, die later werd onthoofd (Johannes de Doper). Verder is van Horus niets bekend over zijn leven tussen zijn 12e en 30e jaar.

Seth, Horus en Anubis

Horus werd tenslotte tussen twee dieven gedood, en werd aangeduid als KRST, Christ. Jezus zou tussen twee dieven en moordenaars zijn gekruisigd, dus als de koning of overste der dieven en moordenaars. Er zijn ongeveer 200

overeenkomsten tussen Horus en Jezus. Alle wonderen die Jezus zou hebben gedaan, zijn historisch en natuurkundig onmogelijk. Het kunnen dan ook geen historische voorvallen zijn, maar mythen die reeds lang ervoor bestonden in de oude mysteriën. De wonderen in de evangeliën wijzen naar de genezende kracht van de Schepper, wanneer men Zijn geboden onderhoudt. Die genezende kracht schuilt in onszelf, via de Christus-kracht, die berust op gehoorzaamheid aan Zijn verbond. Dat schenkt vreugde, zoals Horus ook blij opstond, alsof hij vervuld was van wijn. Het sterrenbeeld Orion is symbool van Horus, de hemelse Christ of Oude van dagen, de Uhr-Ahn, Orion.

Er bestonden tijdens de 2e-3e eeuw meer dan 100 verschillende versies van het Nieuwe Testament. Tussen 250 en 350 werd de gecanoniseerde versie samengesteld, als Bijbel waarop de kerkelijke geloofsleer was gebaseerd. In die Bijbel zou de kerkelijke verlossingsleer beschreven staan, zoals deze door de priesters en ambtsdragers werd gehanteerd. Daarbij maakten zij misbruik van de angsten der mensen, door te dreigen met eeuwige helse straffen bij ongehoorzaamheid. Wie het niet met de kerkelijke doctrines eens was werd als een ketter terechtgesteld en gemarteld.

De huidige christelijke apologeten (verdedigers van de geloofsleer) beschouwen de Bijbel als volledig geïnspireerd door de heilige Geest, hoewel ze altijd bezig blijven met het interpreteren van de vertaalteksten. De leer der erfzonde en verkiezing van enkelen door Augustinus, met als keerzijde de verwerping van velen, was voor de mensen een weinig hoopgevende doctrine. Het bracht angst en ongelooft voort, verharding en twijfel. Om verder niet te spreken van het geweld,

oorlogvoering en kerkelijke inquisitie, alsof dat een morele noodzaak en opdracht was. Het blijkt dat men religie nodig heeft om goede mensen slechte dingen te laten doen, aldus Steven Weinberg, Amerikaans natuurkundige. Mensen hebben zich van God een voorstelling gemaakt. Zij hebben Hem omschreven zoals zij dachten dat Hij eruit zou zien, dikwijls even pervers als zijzelf waren. De wetenschap in het Westen is tot bloei gekomen, ondanks de Platonische sluier die over het christendom hing en nog hangt. Daardoor zijn wij verlost van veel heidens bijgeloof. Door de wetenschappelijke vondsten konden veel Bijbelteksten als fabels ontrafeld worden.

Ahmed Osman, in zijn boek 'Uit Egypte', schrijft dat uit de Qumranrollen (Dode-Zee rollen) en Nag Hammadi documenten zou blijken dat de historische Jezus niet leefde ten tijde van de evangelisten, maar vele eeuwen daarvoor. Jezus zou Jozua zijn geweest, de opvolger van Mozes. De leiders van de eerste christelijke kerk beleden dit eveneens in hun leerstellingen.

Doctor Albert Schweitzer en vele anderen hebben naar de échte Jezus gezocht. Iedereen meende hem te hebben gevonden. De conservatieven vonden hem conservatief, de orthodoxen vonden hem orthodox. Moralisten, marxisten, democraten, etc. allen meenden de échte Jezus te kunnen benoemen. Een ieder legt zijn eigen subjectieve gedachten in het Jezus-beeld. Mensen scheppen een Jezus en God naar hun eigen beeld. De echte Jezus blijft de mensen echter vreemd, aldus Schweitzer, gezien hij onze tijdgenoot niet is. De vroege kerk worstelde al met de mens Jezus, die men tegelijk als God wilde zien. De zoon van God werd volgens hen mens, en daarmee zat men midden in de christologische discussie. Men voerde de twee-naturen-leer in, hoewel er nergens in de Bijbel iets over twee naturen opgetekend staat. Te Chalcedon in 451 deed het concilie de uitspraak dat Jezus twee naturen had in één persoon, ongedeeld en niet gescheiden. Om de dood met ons te delen moest hij sterfelijk zijn, en om de dood te overwinnen moest hij Goddelijk zijn.

A. Schweitzer

De vraag of Jezus een historische persoon was, is niet in de geest van de oudheid. Men stelde zulke vragen niet omdat men wist dat het om een mythe ging. Marcion ontkende dan ook dat Jezus geboren was en een mens zou zijn geweest van vlees en bloed. Hij kende aan de Christus een veel hogere werkelijkheid toe, een metafysische, waarop hij zijn hoop en verlossing baseerde. Marcion verwachtte dan ook een geestelijke opstanding, terwijl Tertullianus en de vroege kerk een lichamelijke opstanding verwachtten. De katholieke kerk leerde wel het joodse dogma der opstanding. Vandaar dat Jezus voor hen vleeselijk moest zijn opgestaan. De gnostici geloofden echter in de metafysische realiteit en zagen de opstanding van Jezus als een toekomstige toestand van de mens die de ware Godskennis bezit. Tertullianus was het hiermee oneens en zei dat ketteren zich altijd verzetten tegen het dogma van de opstanding van het vlees. De gnostici zien de opstanding als een geestelijk ontwaken van de zondaar, die de waarheid leert verstaan en een nieuwe geest ontvangt en JHWH aanneemt. Paulus spreekt over deze laatste opstanding, zie Efeze 2:5, Col.2:12, Romeinen 6:4. De gnostici stelden dat de mens opstaat wanneer hij de ware God leert kennen. De doceten leerden dat Christus een schijnlichaam had, en dat hij de mens alleen behoudt naar de ziel, daar het vlezen lichaam niet meer opstaat. In de 2e eeuw waren de meeste christenen enigszins docetisch. De kerk bleef echter de vleeselijke opstanding leren, de hemelvaart en terugkeer.

Tertullianus

Volgens J van Rijckenborg in 'De komende nieuwe mens', p.186, is de Bijbel reeds onherstelbaar verminkt. Dat komt volgens hem doordat de natuurlijke mensen altijd gaan zitten op het reine, waardoor er bezoedeling ontstaat. Het pure trekt hen aan, maar doordat zij dat willen aanraken, wordt het pure bevlekt. Veelal doet men het in onwetendheid, maar het gebeurt. Alzo hebben de natuurlijke mensen op een intense wijze vreselijk misbruik gemaakt van de Bijbel, in het samenstellen én in het vertalen, aldus Rijckenborg.

Zie verder onderstaande websites:

<http://www.pocm.info/>

<http://www.geocities.com/descheppingvanjesus/Linkspagina.html?2006>

17 <http://jesuspuzzle.humanists.net/>

Wisseling van de wacht

Dr. C.J Wijnaendts-Francken in zijn boek "Michael Servet en zijn marteldood", citeert William Hudson over de Bijbel:

"Het Protestantisme is slechts een wisseling van heersers. De onfeilbare Bijbel werd in de plaats gesteld van de onfeilbare (R.K.) kerk. Luther bevrijdde wel van het juk der traditie, maar trachtte haar het nog ondragerlijker juk van de letter op te leggen. Onverdraagzaam vervolgden de Hervormers hen wie in hun oordeel afweek van het hunne. Hun onfeilbare Bijbel betekende niets anders dan hún onfeilbare uitlegging van de Bijbel. Omdat Servet met Calvijn verschilde en géén recht had op een eigen oordeel tegenover Calvijns onfeilbaarheid, liet deze hem verbranden".

M. Servet

In het boek 'De Lachende Jezus' van Timothy Freke en Peter Gandy wordt op p.33 de bisschop van Newark dhr John Shelby Spong geciteerd:

"Ik beschouw het leergezag van de Schrift als iemand die zowel gevoed is met, als later ontgoocheld is geraakt door, de letterlijke uitleg van de Bijbel, hetgeen echter uitmondde in ontgoocheling. Mijn devotie voor de Bijbel was zo intens dat ze mij leidde tot een studie die ten slotte leidde tot het inzicht dat de Bijbel onmogelijk op een letterlijk fundament kan rusten. Een letterlijke Bijbel stelt mij voor veel meer problemen dan hij voor mij oplost. Hij biedt mij een God die ik niet kan respecteren, laat staan aanbidden".

Afgesloten Canon

Wie het boek Q heeft gelezen, over hetgeen Jezus zou hebben gezegd, woorden die verloren waren geraakt, vraagt zich af waarom de kerkvaders en Constantijn niet dit boek in de canon van het Nieuwe

Testament hebben opgenomen. Het boek Q was verloren geraakt, maar is nog niet zo heel lang geleden terug gevonden. De vier evangeliën zijn wél in de canon van het Nieuwe Testament opgenomen, als of deze door de apostelen -als ooggetuigen- zouden zijn geschreven. Er spreekt daaruit de gedachte dat Jezus Zijn discipelen zou hebben voorbereid op het leiderschap van de op te richten christelijke kerk. De evangeliën wekken de indruk, plus het boek Handelingen, dat Jezus een kerk zou gaan stichten, waarin de apostolische erfopvolging zou heersen. De apostelen zouden de gevolmachtigden zijn. In de 2e eeuw ontvingen de leiders van de christelijke gemeenschappen de titel episkopos, dat wil zeggen opziener, of bisschop. Hun gebied werd een bisdom genoemd. Zij waren de gezagdragers, die hun gezag aan de apostelen ontleenden. De bisschoppen waren de beschermers van het geloof der kerk. Zij beschermden de mythen en deden voorkomen als

of de mythen historisch echte gebeurtenissen waren. De christelijke mythe is echter heel kwetsbaar, doordat ze voorgeeft historisch te zijn en verlangt dat ze geloofd wordt. Het boek Q geeft een verslag van de oorsprong van het christendom. Daaruit blijkt dat er reeds Jezus-bewegingen bestonden die niet christelijk waren. Zij zagen Jezus meer als een cynische leraar, dan voor een verlosser van zonden. Uit deze Jezus-bewegingen zijn de latere gemeenten van Christus gegroeid. In de Jezus-bewegingen geloofde men niet in een Jezus als persoonlijke verlosser van zonde en schuld. Later werden pas de evangeliën geschreven, nadat de apostelen gestorven waren, in verhaalvormen in mythische stijl, waarin men Jezus beschrijft als martelaar. Men kan dus de evangeliën niet langer lezen als zijnde historische verslagen. De mensen van de eerste Jezus-bewegingen wisten niets van een Jezus die gedoopt werd,

Een bisschop met herdersstaf

die in conflicten gewikkeld was met de autoriteiten, die gekruisigd zou zijn en opgestaan zou zijn.. Uit het boek Q blijkt dat de evangeliën géén historisch verslag geven, maar mythen zijn, fantasie-verhalen.

Uniciteit van de Bijbel

De Bijbel is het meest verkochte boek ter wereld. De complete Bijbel is momenteel in 451 talen beschikbaar, en de gedeeltelijke Bijbels zijn in 2479 talen voor handen. Er worden op onze aarde ongeveer 6900 verschillende talen gesproken.

Dan vraag je je af waarin de grote aantrekkingskracht ligt van de Bijbel op de mensen? Hoe komt het dat dit boek zo'n succesvolle invloed uitoefende en nog uitoefent op onze cultuur? Welke -bijna magische-

kracht heeft dit boek verspreid over heel de wereld, zodat veel schrijvers hun pen namen en over dit boek en over onderwerpen uit dit boek duizenden boeken hebben geschreven? Velen behandelen de Bijbel als of het een boek is vol Goddelijke orakels, die men dient te ontcijferen. Anderen menen dat men de in de Bijbel verborgen waarheid dient op te sporen. Wij zien dat er zich rond de Bijbel een traditie heeft gevormd, die gezien wordt

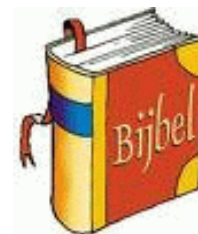
als dé bron van normen en waarden voor de samenleving. Het gezag dat men aan de Bijbel toekent is ongekend groot. De Bijbel zou het laatste woord hebben, maar dan wél hoe men die Bijbel zélf uitlegt in eigen voordeel. Het is echter niet het O.T. deel van de Bijbel, maar het N.T. deel wat de christelijke cultuur heeft gevormd. Het is daarom heel interessant om te weten waarom en door wie het N.T. is geschreven. Temeer daar de meeste christenen denken dat het christendom zou ontstaan zijn door het N.T., en dat Jezus de stichter zou zijn van het Christendom en de oprichter van de christelijke kerk. Nee, op die wijze is het christendom niet tot stand gekomen. Jezus heeft geen kerk gesticht. Het N.T. is niet eenduidend, maar bevat grote verschillen. Veel christenen menen tevens dat het in de christelijke religie slechts zou gaan om de individuele verlossing van de mens. De rest van het leven zou door de Bijbel ongemoeid worden gelaten. Ook dat is onjuist, daar

het O.T. wel degelijk heel het leven aangaat, zowel het sociale, maatschappelijke, culturele en economische leven. Men weet ook niet dat het juist de eerste christenen waren die mythen maakten, die men in een historisch tijdsbestek plaatste, alsof het historie betrof. De vraag is dan ook gewettigd, wat deze mythen voor zin en betekenis hadden?

In het Reformatorisch Dagblad van 05-03-2009 stond het artikel: "Bijbel is geen handboek ethiek".

Volgens professor dr. P. Nullens, die sprak voor de CSFR-studenten in Rotterdam: "De Bijbel is een kennisbron en een regel voor een protestants christelijke ethiek. Het is een regel om naar te lezen, waarvoor je wel de nodige moeite moet doen".

Het gaat volgens Nullens niet om wat wij Bijbelvergoding noemen, maar om het gezag van de Schrift als navolging van Christus. Het is volgens hem in de Bijbel ook moeilijk om te onderscheiden wat nu tijd- en cultuurgebonden is, eveneens wat beschrijvend en wat voorschrijvend is. Wij kunnen de Bijbel niet gebruiken als handboek waarmee wij allerlei ethische vragen oplossen, aldus Nullens.

Je vraag je na dit te hebben gelezen af wat de Bijbel volgens Nullens nu wel én wat hij niet is? Enerzijds ziet hij de Bijbel als kennisbron en regel voor een protestants christelijke ethiek om naar te lezen. Anderzijds is de bijbel volgens hem moeilijk en geen handboek voor ethische vragen. Inderdaad, de Bijbel geeft geen antwoord op elke vraag die wij stellen. Het zogenaamde Oude Testament ademt ook een geheel andere moraal uit dan het zogenoemde Nieuwe Testament. Waaraan moeten wij ons in deze houden? Neem vervolgens de seksuele moraal door heel de Bijbel heen, zoals wij in brochure 372 hebben besproken, waaruit niets verheffends blijkt ter navolging. Veel christenen menen en geloven dat de wetten in het Oude Testament zouden vervuld zijn, in de zin van afgeschaft, zodat wij nu slechts onder de 'genade' leven en vrij zijn van elke wet. Dat houdt in dat men wetteloos zou zijn, wat chaos impliceert.

Moraal

Volgens de schrijver Maarten 't Hart worden er in het O.T. ongeveer 600.000 mannen gedood. Hij noemde het O.T. dan ook een duister en gruwelijk boek. In het N.T. klinkt volgens 't Hart meer de liefde, vergeving en geweldloosheid. Veel christenen zouden er net zo over denken en het O.T. laten voor wat het is. Toch is het O.T. veel meer historisch dan het N.T., althans zo lijkt het, dat het meer op de geschiedenis is gericht. Het N.T. is niet zozeer op historische feiten gericht, daar er vele sekten waren in het jodendom, waarvan er slechts enkelen worden genoemd. De evangeliën zijn ook geen historie, maar mythen. Het O.T. is realistisch, recht op de man af. Misdaden van grote mannen worden onverbloemd beschreven. De geschiedenis wordt in het O.T., voor zover wij kunnen nagaan, op eerlijke wijze beschreven, zonder veel omhaal. Hoe nameloos arm echter is de mens, de wetenschapper of geestelijke, die het 'woord van God' verstaan wil als een boek, en die daarin dag-in dag-uit aan het spitten is om er God in te vinden. Men meent stellig dat men ooit eens de stem van God zal horen, wanneer men maar lang genoeg en trouw erin leest. Helaas, nee er zijn geen hulpmiddelen die ons de stem van God kunnen doen horen.

Geen yoga, geen meditatie, geen kerkgang of lidmaatschap, maar de leefwijze naar Zijn wil doet ons Zijn stem horen! Hij heeft lief die Hem liefhebben, liefhebben vanuit hun hart, om te doen wat naar Zijn wil is. Hij spreekt tot elk die voor Hem leeft. Zijn wil is het verbond, de Torah. JHWH spreekt tot ons in het enige boek dat Hijzelf heeft 'geschreven', nl. het boek der natuur. In zijn boek 'Het Geheimschrift van God' van professor Kris Thijs uit België, blijkt dat er een verborgen wetenschap schuilt in het O.T. Het gaat daarbij o.a. om de harmonie in de schepping, hoe deze uitgedrukt wordt door middel van de Gulden Snede. Die 'heilige maat' is terug te vinden in bloemen, bomen, mensen en dieren. Prof. Thijs ontdekte dat de getallen in het O.T. een code bevatte, en geen ogenschijnlijk lukrake getallenformaties zijn. In de

getallen is door JHWH, volgens professor Thijs, de gulden snede gedictieerd.

Het O.T. staat wel degelijk vol van de liefde en vergevingsgezindheid van JHWH. Wij zien dat het begrip van veel christenen te beperkt is om het O.T. te verstaan. Men begrijpt de wetmatigheden niet van het noodlot, van het 'toeval', van hoe Hij in de wereld ingrijpt. Het N.T. wil men nog wel lezen, daarin zou het alleen gaan over liefde en vergeving, geweldloosheid en overgave. In het N.T. staat echter dat wij ons niet mogen verzetten tegen hen die ons kwaad aandoen, en als ze iets van ons stelen, moeten we hen niet weerhouden als ze nog meer van ons willen stelen. Zie Mattheus 5-7.

Wanneer men dit écht in de praktijk toepast, zouden reeds lang alle christelijke landen onder de voet zijn gelopen. Zij zouden geen verdedigingsoorlogen mogen voeren en zich niet mogen verzetten tegen plunderende overheden en bankiers. Deze feiten in het N.T. neemt men op de koop toe, terwijl men ze in het O.T. uitvergroot en veroordeelt. Nee, het O.T. is geen verzameling van een aantal wrede en moorddadige

verhalen. Het bevat ontzettend veel schoonheid, en hoogstaande moraal, waarbij wij ons oog niet sluiten voor al het kwade en slechte wat erin

wordt verhaald. Denk eens aan het verhaal van Abraham en zijn knecht Eliëzer, hoe Abraham deze man het toevertrouwde om voor zijn zoon Izaak een vrouw te gaan halen in zijn geboorteland. En hoe Eliëzer dat al biddend en in overleg met JHWH gehandeld heeft. Lees ook weer eens het verhaal van Jakob, die zeven jaar om zijn liefde Rachel diende, waarbij hij door Laban wordt beetgenomen en Lea ontving, om daarna nóg eens zeven jaar voor Rachel te dienen. En die 14 jaren waren in zijn ogen als niets, zodat blijkt dat Rachel voor hem álles betekende. Er is toch geen heerlijker lof aan de vrouw denkbaar dan deze romantische liefde van Jakob tot Rachel! Wie zal er vandaag de dag -waarin scheiding en samenwonen aan de orde van de dag is- nog 14 jaren werken voor zijn grote liefde?

Uit dit huwelijk werd Jozef geboren. Wij kennen de geschiedenis, de jaloersheid van de broers, die hem m i s h a n d e l d e n e n verkochten. Jozef werd zeer beproefd, zelfs als slaaf in het huis van Potifar moest hij de verleiding afslaan van

Potifars vrouw. Uiteindelijk werd hij verhoogd en ontmoette zijn broers, die vanwege de honger in hun land koren kwamen kopen. Jozef beproefde hen, maakt zich uiteindelijk bekend, en vergold hen niet naar hun doen. Het waren immers misdadige mannen, die zijn jeugd hadden verwoest, en waarop hij nu wraak had kunnen nemen. Nee, hij nam geen wraak, geen oog om oog, of tand om tand, maar een liefdevol onthaal met vergeving. Dit verhaal zou echt in het N.T. hebben kunnen staan, maar nee, ook dit is het Oude Testament!

Vervolgens Samuel, wat een voorbeeld van Godsvreze! In het boek Wijsheid van Jezus Sirach, hoofdstukken 44 tot 47, worden een aantal personen uit het O.T. als voorbeelden genoemd van Godsvreze. Waarom deze geweldig schone verzen niet in de canon van de Bijbel zijn opgenomen is een vraag waarop wij geen antwoord krijgen. Lees ze en herlees ze, om te zien welke grote Godsmannen en Godsvrouwen JHWH heeft voortgebracht in en voor Zijn volk Israël! Wij dienen ons te verlaten op JHWH en Zijn verbond met ons en onze voorvaders. Dat verbond geeft verplichtingen, vraagt om inwilliging van de eisen, opdat wij in oprechtheid met JHWH wandelen, zoals in Psalm 119 verwoord:

- 1 Welgelukzalig zijn de oprechten van wandel, die in de wet van JHWH gaan.
- 2 Welgelukzalig zijn zij, die Zijn getuigenissen onderhouden, die Hem van ganser harte zoeken;
- 3 Ook geen onrecht werken, maar wandelen in Zijn wegen.
- 4 JHWH! Gij hebt geboden, dat men Uw bevelen zeer bewaren zal.
- 5 Och, dat mijn wegen gericht werden, om Uw inzettingen te bewaren!
- 6 Dan zou ik niet beschaamd worden, wanneer ik merken zou op al Uw geboden.
- 7 Ik zal U loven in oprechtheid des harten, als ik de rechten Uwer gerechtigheid geleerd zal hebben.
- 8 Ik zal Uw inzettingen bewaren; verlaat mij niet al te zeer.
- 9 Waarmede zal de jongeling zijn pad zuiver houden? Als hij dat houdt naar Uw woord.
- 10 Ik zoek U met mijn gehele hart, laat mij van Uw geboden niet afdwalen.
- 11 Ik heb Uw rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou.
- 12 JHWH! Gij zijt gezegend; leer mij Uw inzettingen.
- 13 Ik heb met mijn lippen verteld al de rechten Uwsmonds.
- 14 Ik ben vrolijker in den weg Uwer getuigenissen, dan over allen rijkdom.
- 15 Ik zal Uw bevelen overdenken, en op Uw paden letten.
- 16 Ik zal mijzelf vermaken in Uw inzettingen; Uw woord zal ik niet vergeten.